

AVI DOMOSHEVIZKI

PRACHY ZABÍJÍ

AVI DOMOSHEVIZKI

PRACHY ZABILI

 nakladatelství
BOURDON

GREEN KILLS

Copyright © 2015 Avi Domoshevizki

Všechna práva vyhrazena

České vydání © Bourdon, 2024

Překlad © Ivana Jančoková

Návrh obálky © Jiří Dvorský

ISBN: 978-80-7611-180-6

PROLOG

New York, 6. září 2012, 8:30

V příliš okázalých kancelářích se Ronnie nikdy necítil dobře. Byl mužem činu, na dojem moc nedal. V uvítací hale fondu rizikového kapitálu, kam právě vstoupil, jako by všechno křičelo: „Tady jsou peníze, spousta peněz!“ Nad recepčním pultem visel Matissův „Tanec“ a Ronnie nepochyboval, že se jedná o originál. Snad i recepční musela být vybrána pro svou postavu baletky.

V kapse mu zavibroval telefon. Vytáhl ho a přečetl si zprávu: Vsadím se, o co chceš, že je to sexy kočka. Na odesílatele se ani nemusel dívat. Gadi. Od té doby, co se Ronnie přestěhoval do Spojených států, si ti dva připadali jako separovaná dvojčata. Každý den si volali, vykládali si, co se za den událo, a především se jim oběma strašně stýskalo.

Recepční na něj tázavě upřela své zelené oči.

„Jmenuji se Ronnie Saar. Mám schůzku s Davidem Lammarem.“

„Pojďte, prosím, za mnou,“ usmála se, jako by od rána čekala jen na jeho příchod.

Následoval její dokonalou zadnici do zasedací místnosti s prosklenými okny, která měla hrdě sdělovat: „Transparentnost a obchodní integrita především.“ Ronnie ze zkušenosti věděl, že je takové tvrzení úplně mimo.

„David, hlavní partner fondu, tu bude za okamžik,“ utrousila s profesionální netečností letušky. „Dáte si něco k pití? Kávu nebo něco studeného?“

„Vodu, prosím.“

„Perrier, nebo Evian?“

„To je jedno. Jakou máte raději.“

„Já mám raději Evian.“

„Tak Evian, díky,“ odpověděl Ronnie rychle a snažil se přitom zachovat stejnou míru vážnosti jako recepční.

Mladá žena se na dlouhých propnutých nohách předklonila. S robotickou přesností vyndala z lednice ukryté za dvířky láhev vody. Rychlým pohybem odšroubovala víčko a nalila Ronniemu půl sklenice. Poloprázdnou sklenici postavila nalevo od Ronnieho, přesně doprostřed podtáčku z měděné fólie s vyrytým logem jedné ze společností, která byla součástí portfolia fondu.

„Bude tu za okamžik,“ přislíbila a odcupitala z místnosti. Cestou si popotahovala dolů lem své uzoučké minisukně.

Ronnie se napil. Nedokázal rozlišit chuť drahé balené vody od obyčejné z kohoutku, ale musel se ironicky pousmát při vzpomínce na to, jakou nepopsatelnou radost mu během vojenské služby přinášelo pouhé vědomí dostupnosti vody. Potom znovu vytáhl z kapsy telefon a poslal Gadimu zprávu. Je to kočka, ale stejně jako spoustu dalších věcí tady postrádá autentičnost. Nechal telefon položený stranou na stole a – jak měl ve zvyku – začal očima prozkoumávat okolí a vrývat si do paměti každíčký detail v místnosti.

Na protější skleněné stěně bylo vyryté logo – uprostřed byl obraz čtyřruké ženy a nad její hlavou název fondu: Visions Partners LLL. Symbolika indické bohyně hojnosti a prosperity Lakšmi se mu líbila. Měla v sobě nádech sofistikovanosti i nenápadné pomrkávání směrem k bezbřehému indickému trhu. Nízká mahagonová truhlice naproti skleněné stěně byla pokryta plakety a trofeji různých tvarů a barev – náhrobky, jak jim bankéři s oblibou říkali. Každý z nich hrdě nesl název společnosti náležející do fondu a investovanou částku. Další plakety se pyšnily názvem společnosti a částkou, za kterou byla prodaná. Ronnie měl

přesně takový suvenýr doma, někde na půdě. Dostal ho od bankéřů, kteří před dvěma lety zařizovali prodej jeho společnosti koncernu Johnson & Johnson. Ti z prodeje získali více než osm miliónů dolarů a Ronnie za to dostal trofej z plexiskla s vyrytým názvem jeho společnosti, kupujícího a pod tím docela neuvěřitelnou částkou – čtyři sta osmdesát miliónů dolarů. V ten den se mu změnil život. Z nemajetného obyvatele kibucu, který žil ze stipendií a často se musel spokojit s jedním jídlem denně, se najednou stal milionářem, který se už nikdy nemusel bát o své živobytí.

Ronnie přesunul pohled na Matissův taneční obraz za skleněným předělem.

„Vidím, že Vás ten obraz zaujal,“ uslyšel napravo nějaký hlas, „moji rivalové tvrdí, že mám sklony k okázalosti. Kdo mě zná lépe, ví, že mám prostě jen slabost pro krásné věci.“

Ronnie vstal ze židle.

„David Lammar,“ podal mu muž ruku.

„Ronnie Saar, těší mě.“ Podání ruky bylo pevné a trvalo přibližně tři vteřiny, dost dlouho na to, aby vyvolalo dojem osobního zájmu, ale přitom nebylo vtíravé.

David se posadil vedle Ronnieho a natočil si k němu židli. „Asi Vás nepřekvapí, že jsme si Vás trochu proklepli. A musím přiznat, že to, co jsme zjistili, na nás udělalo dojem. Neméně působivé bylo i to, co jsme zjistit nedokázali. Pochopil jsem, že jste sloužil v tajných službách izraelské armády a stále jste v záložní službě, i když už žijete v USA. Je to tak?“

„Nechápu, jak to souvisí s tím, proč jsem dnes za Vámi přišel,“ odvětil Ronnie a snažil se přitom zakrýt odpor, který v něm toto narušení jeho soukromí vyvolalo. „Ano, sloužil jsem v izraelské armádě, a ano, stále plním svou službu vlasti v rámci dané kvóty dnů v záloze. Ale mezitím jsem taky dokončil doktorát z biologického inženýrství na MIT a založil úspěšnou společnost, kterou převzal koncern J&J. To by podle mě mělo být téma našeho rozhovoru, ne nějaké tajemné historky z dob mého mládí.“

„Máte pravdu,“ řekl David s nuceným úsměvem, „jen se chci ujistit, že jste nebyl profesionálním zabijákem nebo tak něco.“

Ronnie neodpověděl.

„Dobře, nechme to být,“ vysoukal ze sebe pomalu David, aby získal čas na přípravu dalšího tématu rozhovoru, „my všichni ve fondu jsme přesvědčeni, že Vaše odborné zaměření, zdravotnický trh, bude v příštích letech hýbat světem. Rozhodli jsme se sestavit v předstihu špičkový tým expertů konkrétně pro tuto oblast, abychom strategicky posílili náš další fond.“

„Váš další fond?“ zareagoval Ronnie překvapeně.

„Ano, v posledních dvou letech jsme rozjížděli náš druhý fond. Za rok nebo za dva plánujeme začít shánět finance na třetí.“ David se odmlčel a po krátké pauze pokračoval, „doufám, že si uvědomujete, že vše, o čem se tu bavíme, musí zůstat v této místnosti. Berte to tak, jako bychom podepsali dohodu o mlčenlivosti.“

Ronnie souhlasně přikývl.

„Jak vidíte,“ pokračoval David a ukázal přitom na trofeje připomínající uzavřené transakce, „nějaké úspěchy už za sebou máme. Zatím jsme našim investorům v prvním fondu vydělali pětinasobek počáteční investice¹, a to ještě není ziskový potenciál zcela vyčerpán. V portfoliu je minimálně dalších pět slibných společností, u kterých může být návratnost investice dvojnásobná, nebo dokonce trojnásobná.“ David se usmál a nechal prostor na to, aby působivé sdělení patřičně zarezonovalo. „Co se týče druhého fondu, mohu

¹ Peníze, které fondy rizikového kapitálu (venture kapitálu) získají, investují do start-upových společností výměnou za podíl v těchto společnostech. Když se pak taková společnost prodá nebo vstoupí na burzu, předávají se vydělané peníze investorům, dokud se jim nevrátí všechny prostředky investované do fondu. Z každého dalšího vydělaného dolaru plyne investorům fondu osmdesát centů, fondu dvacet centů.

Vám sdělit, že na posledním výročním setkání investorů, které se konalo zhruba před měsícem, jsme informovali, že na základě aktuálních údajů by druhý fond mohl ten první ještě překonat.“ Nonšalantně si nalil vodu z lahve, která stála před Ronniem, a pomalu se napil.

„Třetí fond, pro který, jak už jsem říkal, začneme shánět prostředky asi za dva roky, bude úplně jiná liga. Tentokrát chceme získat osm set miliónů dolarů. To samozřejmě vyžaduje jinou úroveň organizační přípravy,“ v jeho hlase bylo slyšet zdrženlivé nadšení, „a proto tu dnes jste. Pokud jste se připravoval na pracovní pohovor, tak Vás musím zklamat. Nic takového se konat nebude. Jednoduše Vás chceme. Když se dohodneme na podmínkách, můžete začít hned zítra.“

David se odmlčel a gestem naznačil, že má mluvit Ronnie. Věděl přesně, co uslyší. Devadesáti osmi procentům uchazečů, ať jsou sebeinteligentnější, se na tváři objeví infantilní úsměv a zmůžou se jen na banální děkovné odpovědi typu: „Slibuji, že Vás nezklam.“

Ronnie však klidně a věčně poznamenal: „Děkuji za důvěru, kterou ve mně Vy i ostatní partneři vkládáte, ale než na nabídku odpovím, je pro mě důležité vědět, jaký kariérní postup mohu v práci pro fond očekávat.“

„Dobrá otázka,“ schoval David rozpaky za kompliment, „začnete na seniorní pozici² ve stávajícím fondu. Pokud se v příštích dvou letech osvědčíte, budete v dalším fondu povýšen na pozici partnera. Jistě si uvědomujete, že v naší branži je to neobvykle rychlý postup. Na druhou stranu, pokud nebudete dost dobrý – možná že ‚dobrý‘ není to správné slovo, naše požadavky lépe vystihuje ‚vynikající a odhodlaný‘ –, tak se naše cesty do dvou let rozejdou.

2 Seniorní pracovník běžně pracuje v tandemu se zkušeným seniorním partnerem (nebo více partnery) a pomáhá nacházet a analyzovat investiční příležitosti. Ve velkých fondech bývá tato pozice omezena na dva roky. Potom je buď povýšen, pokud se osvědčil, nebo dostane výpověď.

V prvním fondu jsme měli tři seniorní pracovníky, všichni to byli absolventi Harvardu. Žádný z nich už u nás dnes nepracuje. Byli velmi dobří, to musím uznat, ale ne výjimečně brilantní. Buď všechno, nebo nic. To je naše filozofie. Všechno, nebo nic,“ zopakoval potichu.

„Je to opravdu rychlý kariérní posun a děkuji za nastínění i té méně atraktivní alternativy,“ odvětil Ronnie klidně, „jaký je další postup?“

„Máte ještě další pohovory u jiných fondech?“ zeptal se David.

„Ještě tři. U dvou z nich už mám za sebou druhé interview a v obou případech jsem byl pozván k závěrečnému setkání. U třetího fondu jsem prošel pohovorem na personálním oddělení a byl jsem pozván na schůzku se seniorními partnery.“

„O jaké fondy jde, jestli se můžu zeptat?“

„To bych raději neuváděl. Nabídka zatím od žádného z nich nezazněla a možná ani nezazní, proto podle mě není důvod je v této chvíli jmenovat,“ odpověděl Ronnie klidně s pohledem upřeným na Davidovy pečlivě šlechtěné prsty, které se začínaly nějak příliš zarývat do jeho života.

„Diskrétnost je v našem oboru důležitá,“ zamumlal David trochu uštěpačně, „za chvíli Vám dám nabídku, na které jsme se dohodli se všemi partnery.³ Nemáme rádi zdlouhavé popotahování. Jak jsem řekl, připravili jsme se na Vás a informovali se; teď už zbývá jen doladit podmínky.“ Mrkl na hodinky. S perfektním načasováním do dveří nakoukl muž s asijskými rysy: „Davide, hovor začíná za dvě minuty.“ Ronnie ho poznal z fotografií na webu – Henry Takana, druhý partner ve fondu a muž, který s Davidem fond zakládá.

David se zvedl ze židle: „Omluvte mě na okamžik, musím si vyřídit krátký telefonát s hlavním partnerem fondu Fide-

3 O rozhodnutích ve fondu se vždy hlasuje a snahou je, aby byla stěžejní rozhodnutí, jakým je přijímání nových lidí nebo investice do společností, vždy rozhodnuta jednomyslně.

lity. Právě uzavíráme společnou investici v jedné z našich společností. Bude to maximálně na pět minut.“ Nečekal na odpověď a opustil místnost.

Ronnie sledoval, jak Davidova podsaditá postava rychle prochází za skleněnou zdí, a přemýšlel, jestli se snažil naznačit, že ví o jeho včerejším interview ve fondu Fidelity. Namlouvání mu lichotilo, ale přesto byl rozhodnutý, že pokud na konci schůzky nedostane opravdu lákavou nabídku, vezme si čas na rozmyšlenou.

Zvedl se z místa, přešel k vestavěné lednici, ze které recepční vyndala balenou vodu, a vytáhl si další. Přes průhlednou stěnu viděl, jak se jí na tváři zračí nespokojený výraz. Usmál se na ni a přehnanou gestikulací se snažil naznačit, že jeho vodu vypil David. Úsměv opětovala.

David dodržel slovo. Přesně za pět minut mohl Ronnie pozorovat, jak si jeho kulaté břicho razí cestu zpátky do zasedací místnosti. Jako kdyby hovor vůbec nepřerušili, pokračoval: „V této chvíli bychom Vám mohli nabídnout dvě procenta ze zisku druhého fondu, navzdory tomu, že už se nachází v dosti pokročilé fázi. Zřejmě si dokážete spočítat, že Váš podíl bude odpovídat minimálně deseti milionům dolarů. A pokud se stanete partnerem v dalším fondu, Váš podíl v něm bude samozřejmě mnohem vyšší. Asi není třeba zdůrazňovat, že to je výjimečně štedrá nabídka.“

Ronnie přemýšlel, proč si ho David a jeho partneři tak strašně moc přejí mít v týmu. „Je to vskutku štedrá nabídka,“ souhlasil nevzrušeně.

„Kromě toho dostanete roční plat tři sta šedesát tisíc dolarů. Z toho se dá docela snadno vypočítat měsíční plat. A není třeba dodávat, že až povýšíte na partnera, bude i Váš plat výrazně vyšší.“

David se odmlčel, upřel zrak na Ronnieho a čekal na odpověď.

„Je to mnohem víc, než jakou jsem očekával počáteční nabídku, a o trochu víc, než kolik jsem si myslel, že dosta-

nu po dlouhém a náročném vyjednávání,“ připustil Ronnie, „velice si Vaší nabídky vážím, ale než ji budu moci přijmout, rád bych se setkal s ostatními partnery. Věřím, že tu nějakou dobu zůstanu, takže s nimi budu trávit většinu svého času. Bylo by možné naplánovat mi s nimi schůzky?“

„Byl bych překvapen, kdybyste takové schůzky nepožadoval,“ odpověděl David a po tváři mu přeběhl nepatrný úsměv. Z kapsy vytáhl kousek papíru a předal ho Ronniemu: „Toto je harmonogram Vašich dnešních schůzek s Henrym Takanou, což je partner, se kterým jsem fond založil, dále s Georgem Epidorusem, partnerem, který vede telekomunikační investice, a se Stephenem Doshenem, partnerem odpovědným za softwarové investice. Zároveň požádám personální oddělení, aby připravili smlouvu, a pokud si s mými partnery padnete do oka, věřím, že ji můžeme ještě dnes podepsat.“ David položil papír na stůl, podal Ronniemu ruku, krátce s ní potrásl a bez dalšího slova odešel z místnosti.

1. KAPITOLA

New York, 20. února 2013, 13:30

Přes skleněnou stěnu v Ronnieho kanceláři na dvacátém devátém podlaží na 6. avenue se nabízel výhled na pochmurný Manhattan. Počasí bylo už týden vytrvale zasmušilé. Z potmělé oblohy nepřicházel déšť, ale zároveň zarputile bránila proniknutí slunečních paprsků, které by rozjasnily rušnou ulici dole. Dosavadní zkušenost v nové práci pro fond v něm rovněž vzbuzovala lehce pochmurný pocit. Už se v tomto vězení kapitalismu dusil téměř šest měsíců: dva stoly, dvě židle, dvě skřínky umístěné pod dvěma policemi na knihy a dva otroci, dobrovolně zavření v jedné místnosti – otroci, které jejich páni každý den posílali proti sobě do ringu.

Ronnie se obrátil k městu zády a jeho pohled se přesunul na Roye Hilberta III., se kterým sdílel kancelář. Stejně jako každý, kdo kdy Roye spatřil, byl přesvědčený, že jeho rodiče museli být zadobře se Všemohoucím, protože Royovy geny byly dokonalé. Pyšnil se působivou blondátou kšticí, kterou až matematicky přesně uprostřed čela rozdělovala úhledná pěšinka. Ronnie by se vsadil, že úprava účesu okrádala jeho kolegu z kanceláře každé ráno minimálně o půlhodinku spánku. Mezi modré oči byl s otravnou stejnoměrností vsazen rovný nos a pod ním se klenula zbrázděná brada ve stylu Kirka Douglase. Roy si na svém zevnějšku zakládal se stejnou vážností, s jakou ke svému jménu při každém představení dodával přídomek „třetí“. Pečlivě

vyžehlené košile vždy barevně ladily s nekonečnou řadou plátěných kalhot, které – jak nikdy neopomněl připomenout – byly speciálně objednané z Itálie. Ovšem stejně jako každý přírodní úkaz, který je nápadně dokonalý, měl i Roy slabost, které si byli všichni krom něho velmi dobře vědomi: absolutně mu chyběl smysl pro humor. Je natolik pohroužen sám do sebe, že mu uvnitř na smysl pro humor nezbyvá místo, zanalyzoval si Ronnie hned první týden, co se poznali.

Roy, absolvent MBA programu na Harvardu s vyznamenáním, byl na pozici seniorního pracovníka přijat týden před Ronniem. Ten pro něj představoval vážného konkurenta v cestě za získáním partnerství ve fondu. Od prvního setkání byl Roy rozpolcený v tom, zda Ronního nenávidí, nebo z něj má prostě jen strach. Nebyl sám. Stejný pocit sdíleli ještě další dva seniorní pracovníci, kteří za stejných otrokářských podmínek obývali vedlejší kancelář. Všichni tři se Ronního báli, nicméně jejich obavy ze sebe navzájem nebyly o nic menší.

„Roi,“ oslovil Ronnie svého souseda ze žertu, „nezajdeme spolu na oběd?“

„Musím dokončit důležitý úkol pro Davida,“ odpověděl Roy se směsicí vážnosti a domýšlivosti, „je mi líto, ale nechci ho zklamat, když do mě vložil tolik důvěry.“ A zahloubal se zpět do svého počítače, aniž by čekal na Ronního reakci.

Neuvěřitelné, jak dokáže každý den vymyslet novou výmluvu, pomyslel si Ronnie. *Jednou mu výmluvy dojdou a já budu muset přetrpět u oběda jeho společnost.* Počtvrté za poslední půlhodinu sklouzl pohledem na hodinky. *Proč se utápím nudou, když mám tak fascinující práci plnou výzev?*

Posledních pár měsíců se dost lišilo od toho, na co byl zvyklý. Všude, kde předtím pracoval, se naučil cenit si týmové práce jako nejdůležitější hodnoty. V této kanceláři však převládala nevraživá atmosféra – každý tu kopal sám za sebe. K celkové nespokojenosti přispíval i fakt, že partneři,

kteří kolem něj dělali tanečky přesně do okamžiku podpisu smlouvy, ho nyní zcela ignorovali. Stal se pro ně e-mailovou adresou, na kterou zasílali úkoly – vždy naléhavé a vždy stěžejní pro ten či onen projekt. Ani jednou se od nich nedočkal pochvaly, ale nejednou byl ostře pokárán za příliš pozdní dodání, byť si své imaginární termíny nechávali pro sebe. Věděl, že mnohé nápady, které jim představil, byly přijaty a zrealizovány, ale jeho zásluhy na nich nikdo neuznal. V jejich očích nebyl ničím jiným, než „služebníkem čtyř pánů“.

Znovu pohlédl na hodinky. Bylo 13:32, od poslední kontroly času neuplynula ani minuta. V Izraeli je půl deváté, přepočítal si v duchu. Jak zná svého workoholického přítele Gadiho, bude ještě v kanceláři na nějaké schůzce s jedním ze svých náročných zákazníků. *To je ale jeho problém*, pomyslel si Ronnie a vytočil jeho číslo.

Odpověď na druhém konci přišla rychle a v hebrejštině: „Ten mešuge naproti už tě dohání k šílenství?“

„Gadi, tvé příjmení je Abutbul. Maročtí Židé nepoužívají nadávky z jidiš. Říkej třeba ‚pitomec‘ nebo ‚kretén‘, ale ne ‚mešuge‘. Od tebe to zní moc důstojně,“ zasmál se Ronnie, dnes poprvé.

„Proč už se na ten svůj fond nevykašleš?“ začal Gadi vážně, „nudiš se tam k smrti. Každý den mi voláš o deset minut dřív. Takhle si můžu se svými ‚nenáročnými a chápavými zákazníky‘ do měsíce začít hledat novou práci.“

„Tutéž otázku si kladu každý den. Ta práce mě baví, což očividně stačí na to, aby to vyvážilo zoufalství nad tím, že musím pracovat se všemi těmi bezduchými loutkami. Nicméně vzhledem k tomu, jak se mnou jednají partneři, to dost možná za mě brzy rozhodnou oni.“

„Tak běž dělat pro jiný fond. Sice možná nedostaneš tolik, ale mezi námi – ty peníze přece nepotřebuješ.“

„Díky za tvůj zájem, Gadi, opravdu. Ale takhle to funguje ve všech fondech. Bohužel, kde se točí velké peníze, je

i hodně konkurenční prostředí. A když jde o konkurenční boj, tak se Američani na cestě k vítězství nezastaví před ničím.“

„Tak se vrať do Izraele,“ utrousil Gadi svou obvyklou radu.

„Co je u tebe nového?“ změnil Ronnie téma, aniž by věnoval pozornost Royovu rozhořčenému pohledu, kterým signalizoval nelibost z toho, že je vyrušován ve své posvátné práci.

„Všechno při starém, znáš to. Nabízím své služby pojišťovnám při vyšetřování krádeží, pomáhám policii vyznat se v hlubinách světa největších kriminálních a vyšetřuji mizerné aférky vdaných paniček bohatých a slavných manžilků. Včera jsem dva takové případy uzavřel. Moje matka by na částku, která mi za to přibyla na účtu, dělala půlku života. Tihle boháči cálují bez mrknutí oka,“ Gadiho hlas zastřely bolestivé ozvěny z dětství.

Ronnieho přemohl záchvěv stesku. Stýskalo se mu po upřímnosti, přímocharosti, naprosté otevřenosti a vzájemné důvěře, kterou k sobě s Gadim chovali.

„Takže kdy přijedeš do Izraele na návštěvu?“ nepřestával naléhat Gadi, „víš, jak se rodičům stýská. Ještěže tu zůstala alespoň tvá sestra... a já,“ zahrál Gadi na citlivou strunu.

„V dohledné době to nevidím a přestaň to, prosím, vyta-hovat pokaždé, když spolu mluvíme. Už tak je mi z toho na prd,“ zamumlal Ronnie s melancholií v hlase.

„Aškenázští Židé by měli říkat ‚šoufl‘ a ne ‚na prd‘. Jak jsi to říkal? Od tebe to zní příliš... důstojně.“

„Mám tě rád, Gadi,“ řekl Ronnie a zasmál se, „ale musím už končit, než se ten mešuge naproti doopravdy zblázní.“

„Tak ať. Yallah! Vydrž a nezapomeň, že až tě povýší na partnera, bude ten mešuge pracovat pro tebe a ty ho budeš moci podle libosti zneužívat.“ Gadi zavěsil, aniž by čekal na odpověď.

Ronnie si vzal kabát z věšáku a beze slova odešel. Uvě-domoval si, že by bylo zdvořilejší zavolat si s Gadim venku,

aby Roye nerušil při práci, ale za nic na světě si tuto jedinou radost v práci nechtěl upřít.

Před třemi měsíci objevil malou blízkovýchodní restauraci, kde měli falafel a šawarmu. Připomínalo mu to vynikající falafel z malého stánku v kibucu, kde vyrůstal, který otevřeli krátce před jeho poslední návštěvou. Vstoupil do potměšilé zaplněné restaurace a s radostí zaznamenal, že je jeho oblíbený rohový stolek hned vedle telefonní budky volný. Když procházel kolem libanonského číšníka, jen jeho směrem neslyšně artikuloval „jako obvykle“ a prstem ukázal ke svému oblíbenému stolku. Muž se usmál a souhlasně přikývl. Ronnie se posadil a – jako obvykle – se otočil zády k ostatním hostům, aby se izoloval od mumraje v restauraci. Vytáhl si iPad a ponořil se do čtení zpráv z Izraele.

„Náš Hizballáh vám dělá problémy?“ zeptal se Libanonec, když pokládal na stůl talíř s šawarmou, jemně nakrájeným arabským salátem, humusem a láhví Coca Coly Zero.

„O ničem nevím, možná odpočívají. Ale kdybych si měl vsadit, řekl bych, že moc dlouho ticho nebudou,“ odpověděl Ronnie a přátelsky Libanonce poplácal po rameni.

„Bohužel máš pravdu, příteli. U nich je to vždy jen otázka času, než jim rupne v bedně a začnou hledat, koho by mohli zabít,“ prodavač se hořce usmál a odešel obsloužit další vlnu hladových zákazníků.

Život dokáže vždy překvapit, pomyslel si Ronnie, s *neznámým Libanoncem mám lepší vztah než s kterýmkoli ze svých spolupracovníků*. Dveře telefonní budky za jeho zády se otevřely a ihned zavřely. *Netušil jsem, že je lidi ještě používají!* Víc tomu Ronnie nevěnoval pozornost a začtl se do sportovní sekce.

„Vsaď deset tisíc na Lucky Runner ve čtvrtém dostihu, deset tisíc na Black Beauty v osmém a dvacet tisíc na Royal Lightning v posledním dostihu,“ byly slyšet pokyny zevnitř budky. Muž uvnitř mluvil tlumeně, ale přes dřevěnou stěnu bylo slyšet každé slovo. Po krátké odmlce dodal úpěnlivě:

„Do konce týdne dostaneš všechno, co ti dlužím. Víš přeci, že vždy platím včas.“

Nežádoucí vpád soukromé záležitosti jiné osoby uvedl Ronnieho do rozpaků, celá situace však byla o to nepříjemnější, že měl pocit, že hlas zná. Dveře telefonní budky se otevřely a muž vyšel ven. Ronnie instinktivně otočil hlavu a zůstal zírat na Henryho, který ztuhl, když se jejich oči potkaly. Ronnie se vzpamatoval jako první a vyslal Henryho směrem uklidňující úsměv. Ze všech sil se snažil nedat ani v nejmenším najevo, že celý rozhovor vyslechl. Henry se taky vzpamatoval, teatrálně se na Ronnieho usmál a bez jediného slova odešel z restaurace. *Možná to nakonec nebude taková nuda, pomyslel si Ronnie znepokojeně, pokud je druhý nejmocnější muž ve fondu gambler, který horko těžko splácí své dluhy, co to vypovídá o tom, jakým způsobem partneři spravují peníze svých investorů?*

2. KAPITOLA

New York, 4. srpna 2013, 7:45

Liah bloumala po příletovém terminálu letiště JFK a čekala, než se za neprůhlednými matnými dveřmi objeví pasažéři společnosti Swissair. I když měřila jen asi sto šedesát centimetrů, patnáct let baletu na ní zanechalo stopy v podobě vzpřímeného a ladného držení těla, jako kdyby se sotva dotýkala nohama podlahy. Působila trochu tajemně, což ještě podtrhovaly vysoké lícní kosti a tmavé oči. Lehké, téměř nepostřehnutelné šilhaní v jednom oku dávalo očím snový, až svůdný výraz.

Liah se s Ronniem seznámila, když měl jako host přednášku na Lékařské fakultě Kolumbijské univerzity, kde studovala. O šest měsíců později se nastěhovala do jeho bytu na Manhattanu, kde společně žili posledního dva a půl roku. Ronnieho přitahoval její unikátní zevnějšek, ale rychle mu učarovala i svým důvtipem a inteligencí. Často jí říkával, že nikdy nepotkal někoho tak inteligentního, a přitom tak skromného. I když probírali témata z jeho profese, překvapila ho neotřelými postřehy a schopností složité situace jednoduše vystihnout v jedné srozumitelné větě.

Dveře se za doprovodného pískání stlačeného vzduchu otevřely. Objeví se dva byznysmeni sešňěrovaní v obleku s kravatou. Ronnie vyšel hned za nimi, na sobě měl džíný a mikinu a očima prohledával terminál, aby ji našel.

Liah vyběhla, skočila mu kolem krku a zasypala ho polibky. Ronnie pokračoval k východu, i když mu stále visela

na krku. Když došli ven, zašeptal jí do ucha: „Uber, všichni se na nás dívají.“

„To je mi jedno! Konečně jsi zpátky ze služby.“

Ronnie ztuhl. Během pobytu v Izraeli zapomněl, co se stalo v den, kdy z New Yorku odlétal. Vybavilo se mu, jak byla ve vzduchu cítit vlhkost, která se snesla na davy lidí proudící ulicí. Den sotva začal, když se prodíral směrem k 7. avenue, ale všichni už se zdáli být nabroušení. Po pěti minutách chůze se zastavil u pojízdného stánku s kávou a občerstvením, před kterým se vinula dlouhá, upocená fronta. Čekal, až přijde na řadu, i když o bagel mu teď vůbec nešlo. Zajímalo ho, jestli ho ten padesátník, který si na druhé straně chodníku četl noviny, skutečně sleduje.

Muž složil noviny a pokračoval dál ulicí. Ronnie ho sledoval pohledem schovaným za slunečními brýlemi. Muž se zastavil před výlohou, ve které se zrcadlil obraz fronty u stánku. O chvíli později vytáhl telefon, krátce někomu zavola a bez dalšího ohlédnutí kráčel dál.

Ronnie si vyzvedl bagel, který si objednal, a otočil se na patě. Málem si nevšiml dívky, která kráčela před ním. Prozradil ji jen mírný náznak zájmu, který ji přeběhl po tváři, když kolem ní procházel. Pochopil, že teď převzala štafetu ona.

Jeho pronásledovatelé se nezdáli být bůh ví jací profíci, určitě nepatřili k třípísmennému vyšetřovacímu orgánu. Přesto si Ronnie kladl otázku, zda má vláda Spojených států ponětí o záležitostech, do kterých byl zapojen. Na okamžik ho zaplavil pocit viny. Vzbudil snad jejich zájem svým chováním? Jednou si kousnul do nijak nechutnajícího bagelu a vyhodil ho do nejbližšího koše. Dlouhými kroky nakráčel do nejbližší kavárny Starbucks na 27. avenue a cestou si vypnul mobil. Vešel dovnitř a ohlédl se za sebe. Jeho pronásledovatelka zůstala na protější straně silnice se zrakem upřeným na vchodové dveře. Ronnie pomalu přešel doprostřed kavárny, a když měl jistotu, že je v okolním davu

dobře ukryt, rychle zmizel postranním vchodem. Ocítl se na 6. avenue a okamžitě skočil do taxi, které čekalo na semaforech. Když auto projíždělo kolem 27. avenue, viděl, že dívka stále ještě stála na ulici a hlídala dveře, kterými vstoupil.

„Posloucháš mě vůbec?“ uslyšel káravý hlas.

„Ano,“ najednou byl zpátky na letišti JFK, zpátky u Liah, která už dobrých pár minut nezavřela pusy. „Říkala jsi, že sis o mě vlastně moc starosti nedělala,“ to bylo vše, co dokázal zachytit, „to nevypovídá o velké náklonosti,“ dodal.

„Vypovídá to o něčem jiném: že jsem přesně věděla, kde jsi.“

Ronnie znejistěl. „Jak to?“ zeptal se a snažil se zachovat nenucený tón.

„Vzpomínáš na mou kamarádku Ruthie? Tu, jak si s ní každý den píšu na Facebooku?“

„Co ona s tím má společného?“

„Včera si prohlížela moje fotky z našeho víkendu v Maine. Náhodou je viděla i její máma a říkala, že tě zná ze své restaurace. Ruthie tvrdila, že to není možné, že žiješ v Americe. Ale máma trvala na svém, že k ní do restaurace chodíš už týden na jídlo. A ještě dodala, že už je sice možná stará, ale hezkého chlapa si pořád všimne.“

„A co to všechno znamená?“ zeptal se Ronnie netrpělivě.

„Že zaměstnanci Ústavu pro biologický výzkum v Nes Cijoně pravidelně chodí na oběd k ní do restaurace. To to znamená,“ usmála se a pokračovala, „a pokud sloužíš svou záložní službu tam, tak se nemusím ničeho bát.“

Ke dnu tě vždy stáhnou drobnosti, pomyslel si Ronnie, když nasedali do auta.

3. KAPITOLA

New York, 14. října 2013, 9:30

Pondělí začalo stejně jako každé jiné. Pravidelná týdenní porada byla stručná, nic mimořádného se neprobíralo, hromada sushi, kterou objednala Davidova osobní asistentka Evelyn, zmizela do posledního kousku. Při závěrečné diskusi se však partneři, zejména David a Henry, zdáli neklidní a duchem nepřítomní.

„Dobrá, to by bylo pro dnešek vše,“ uzavřel poradu David, „Ronnie, zůstaň tu ještě, prosím.“

Ronnie si sedl zpátky na židli a pohledem přitom doprovázel odcházející kolegy.

„Zavři za sebou dveře, prosím,“ požádal Henry posledního z nich. Ten poslal směrem k Ronniemu ustaraný pohled a zavřel. Osobní pohovor se všemi partnery uprostřed dne představoval nanejvýš neobvyklou událost, která by za normálních okolností značila špatné zprávy. Ronnie si vzpomněl na Roye, kterého si na takový pohovor pozvali sotva před dvěma týdny. Dostal padáka. Hodinu po pohovoru zbyly po jeho bývalém kolegovi z kanceláře už jen dva zvýrazňovače a žlutý poznámkový blok. Pokud bylo Ronniemu známo, byli partneři s jeho prací spokojeni, i když mu to nikdy neřekli. Přesto se teď nemohl zbavit pocitu, že se dívá na svůj vlastní pohřeb.

„Hned se ti budeme věnovat,“ utrousil Henry jen tak mimoděk a dál se stejně jako ostatní partneři věnoval dvoustránkovému dokumentu, který jim David právě roz-

dal, a ostentativně ignoroval Ronnieho rozpaky. Jestli si však mysleli, že ho tím dostanou pod tlak, tak se mýlili. Ronnie se vlastně díky čekání uklidnil. *Není důvod ztrácet hlavu, za chvíli mi oznámí, proč si přeje, abych zůstal*, pomyslel si a pohodlně se rozvalil do židle, zhluboka se nadechl a vyčkával. *Nemají ani tušení, kolikrát jsem musel čekat dva, nebo dokonce tři bezesné dny, než budu moci provést jedinou akci, která by mě navíc mohla stát život...*

„Hned to bude, Ronnie,“ zamumlal tentokrát nevzrušeně David, aniž by zvedl hlavu od papíru před sebou, „jenom potřebujeme dotáhnout pár drobností v jiné záležitosti.“ Ronnie nic neříkal. Nepředpokládal, že David očekává jeho souhlas.

Za dalších deset minut to vypadalo, že partneři dospěli k rozhodnutí. Všechny papíry byly naskládány na sobě před Davidem. Ten celou hromádku ještě jednou zvedl a lehce s ní poklepal o nablýskaný povrch stolu. Dokumenty se okamžitě srovnaly do úhledného štosu. Když byl konečně spokojen s tím, jaký řád do nich vnesl, zvedl hlavu a podíval se na Ronnieho. „Děkuji za trpělivost a nezlob se, že jsme tě nechali čekat. Chtěli jsme s tebou mluvit už minulý týden, ale jelikož jsi byl na služební cestě, měli jsme za to, že bude vhodnější počkat, až se vrátíš, abychom si mohli promluvit osobně.“

David se odmlčel, vědom si toho, že si Ronnie moc dobře pamatuje, jak dopadl jeho bývalý kolega z kanceláře. Ronnieho se zmocnila zvědavost, ale přesto se dál tvářil neutrálně. David ještě chvíli posečkal, vyměnil si pohled s ostatními partnery a pak pokračoval: „Už u nás pracuješ přes rok a říkali jsme si, že si zasloužíš vědět, co si o tvé práci ve fondu myslíme. Možná jsme byli trochu skoupí na komplimenty, ale určitě nebude žádným překvapením, když ti teď řeknu, že pro tebe máme veskrze pozitivní zpětnou vazbu. Máš výjimečné analytické schopnosti a tvá schopnost rozpoznat nové tržní trendy nám nejednou zajistila

významnou konkurenční výhodu. I krizové situace zvládáš bravurně. Nicméně u tebe máme stále dva otazníky. První se týká toho, zda budeš schopen pracovat i nezávisle, bez partnera po mém boku,“ David se opět odmlčel, jako by čekal na odpověď, i když otázka byla směřována spíše na partnery.

Ronnie pomalu klouzal pohledem z jednoho partnera na druhého ve snaze uhádnout skrytý význam toho, co bylo právě řečeno, a především pak toho, co zůstalo nevyřečeno. „Během uplynulého roku jsem partnerům sděloval své názory ne proto, že bych se nedokázal sám rozhodnout nebo nebyl schopen uvažovat inovativně. Dělal jsem to z toho důvodu, že právě to pro mě znamená ‚partnerství‘. Když jste mě přijímali, byl David velmi pyšný na to, jak pečlivě jste si mě prověřili. Bezpochyby jste si tedy zjistili, že jsem jako CEO vedl hned několik průlomových procesů a sám musel mnohdy udělat těžká rozhodnutí. Je mnohem jednodušší dospět k takovým rozhodnutím sám než přesvědčit celou organizaci, aby se za vámi sešikovala a následovala vaše vedení. Tady jsem měl pocit, že mohu postupovat jinak, a proto jsem všechny své nápady sdílel s vámi. Kdybych měl začínat zase od začátku, postupoval bych stejně,“ Ronnie se odmlčel a čekal.

„Předpokládám, že i během vojenské služby jsi musel udělat pár těžkých rozhodnutí,“ pronesl David s provokativním ušklíbnutím.

„Už během přijímacího pohovoru jsem dal jasně najevo, že se o své vojenské službě nehodlám bavit,“ zatnul Ronnie zuby a dál už nic neříkal. Soustředěně si nalil vodu do sklenice a vyčkával. Postavit se Davidovi před ostatními partnery bylo riskantní, bylo mu však jasné, že o jeho osudu bylo rozhodnuto dávno předtím, než schůzka začala. Ať teď řekne cokoli, jeho budoucnost ve fondu to už neovlivní.

„Teď nastavuješ hranice i mně,“ zareagoval David a prsty bubnující do stolu prozrazovaly jeho hněv.

„Neřekl bych. Jen se snažím vysvětlit svůj postoj. Rád bych, abyste mou loajalitu vůči jiné organizaci mimo obor chápali jako známku mé loajality k naší organizaci. Kdybych zradil zemi, kde jsem vyrostl, kde stále žije celá má rodina, zemi, jejíž tajemství jsem přísahal, že budu chránit, jen proto, že chci pracovat pro tento fond, nemohl bych přeci očekávat, že mi svěříte profesní tajemství svojí organizace.“

Bez varování se otevřely dveře a do místnosti vešla Evelyn s dalším podnosem plným sushi.

David si strčil do pusy kousek lososového sushi a s plnou pusou řekl: „Otevřel jsi zajímavé téma, Ronnie. Loajalita. Pro mě loajalita znamená říkat pravdu. Nemyslíš?“

„Samozřejmě, vedle dalších důležitých věcí.“ Kradmý výraz lovcí šelmy v Davidově tváři Ronniemu napověděl, že se brzy dozví pravý důvod tohoto nečekaného pohovoru.

„Jak tedy vysvětlíš, že sis před dvěma týdny vzal pár dní volno kvůli cvičení armádních záloh, jak jsi tvrdil, což žádní jiní Izraelci žijící ve Státech nedělají. Horší však je, že jsme nenašli žádné známky toho, že bys v tomto období opustil zemi. Copak izraelská armáda provádí vojenské manévry a cvičení na americké půdě?“ ušklíbl se David s neskrývanou nelibostí.

Ronnie si vzpomněl na pronásledovatele, které se mu v den odletu podařilo setřást. „Jak už jsem řekl, nehodlám se na toto téma bavit. Vaše zkoumání mých osobních záležitostí považuji za urážlivé a dotěrné. Ať už mě dnes vyhodíte, nebo ne, hned zítra vám dodám kopii své zpáteční letenky do Izraele. Tady bych rád tuto konverzaci ukončil. Sám si musím ujasnit, jestli chci nadále pracovat pro společnost, která nerespektuje mé soukromí.“ S nahněvaným pohledem upřeným na Davida odstrčil židli a otočil se ke dveřím.

„Ronnie, vrať se, prosím,“ Henry se pokusil o smířlivý tón, „nemusíš nám dokládat letenky. Věřím ti.“

„Když mi věříš, tak proč jsi mě nechal sledovat?“

Henry pokrčil rameny.